

Ljudje naj bi se delili na tiste, ki imajo raje pse, in tiste, ki imajo raje mačke. **Kajetan Kovič**, pesnik velikega kova, ki nas je zapustil predlani, je zagotovo spadal k slednjim, skoraj dvajset let svojega življenja je namreč preživel v družbi mačke Monike in nekaterih njenih potomcev.

Med platnicami je mnogo različnih stvari, od fotografij resnične Monike in njenih dogodivščin, ki jih je posnela Neca Falk, do ilustracij mehkih linij Ane Barage, ki dodatno pomačkonijo vzdušje in naredijo bralsko izkušnjo še prijetnejšo in toplejšo. Na koncu knjige se razgrinja podrobna »mačja knjiga« – kronologija življenja črno-bele mačke in njenih puhastih mladičev, ki jo je Kovič natančno vodil od Monikinega prihoda oktobra 1984 do njene smrti junija 2003. In čeprav se knjiga zaključí v žalostnem tonu (»Mačke Monike že nekaj let ni več pri nas. /.../ če nekaj JE, ne more na lepem NE BITI.«), nam prej postreže z ogromno prikupnimi domislicami.

Vsakogar, ki se je kdaj družil z mačko, bo ta knjiga zagotovo navdušila, saj Kovič s svojo jezikovno spretnostjo v popolnost oriše Monikin značaj, ki je tipično mačji; svojeglav in superioren, precej radoveden in nagajiv, pa tudi prisrčen. Celotna knjiga je zapisana v obliki dialoga, in ko se s pesnikom pogovarjata o letnih časih in beseda nanese na Prešerna, se Monika nasrši: »Sicer pa, briga me Prešeren! Ni napisal nič o mačkah!« /.../ »Vsak pošten pesnik napiše kaj o mačkah. Če ne, ni pesnik ali pa ni pošten.« Drugič, ko umetnik pohvali njeno bistrost, mu odvrne: »Takšna sem prišla že na svet.«

Monika ima odgovor na vse, če pa ga ne najde, z dvignjenim repom odkoraka v kuhinjo ali kam drugam. In čar tega dela je ravno v tem, da bi mačke, če bi jih razumeli, z nami govorile točno tako. Tako je pred nami knjiga, ki ni samo prijetna literarna domislica, ampak pravi pravcati mačji dnevnik.

Avtorica kritike: Veronika Šoster

{fshare id=2224}